

LUCIA PAPČOVÁ VIETOR BOLO POČUŤ UŽ TISÍCKRÁT

Kurátor: **Erik Vilím**

Vernisáž: štvrtok, 14. decembra 2017 o 18:30 hod.
Trvanie výstavy: 14. 12. 2017 – 11. 2. 2018

Miesto konania: **Salón Nitrianskej galérie**

Prítomnosť. Prežívaný okamih. Krajina. Transcendencia. Tu a teraz. Vtedy a tam. Sprítomňovanie neprítomného. Svetlo. Všetky tieto slová a vety sa môžu javiť bez vzájomného vzťahu. Napriek tomu, prechádzajú naprieč celou umeleckou produkciou autorky mladej generácie, Lucie Papčovej. Vystupujú na povrch v rámci všetkých médií, v ktorých sa vyjadruje – fotografia, videoinštalácia či objekt.

Výstavu **Vietor bolo počuť už tisíckrát** otvára videoartové dielo s príznačným názvom Zeleň (2017), ktoré má ambíciu vtiahnuť diváka do svojho príbehu a súčasne aj do výstavy ako celku. Lucia pracuje vo videartovej tvorbe s autentickou udalosťou, pričom cielene narúša plynulosť jej narácie. Príbeh je rozdelený, fragmentizovaný, jeho kľúčové miesta (situácia, prostredie, či hlavná postava) sú zámerne explicitne neprítomné, vymazané či iba tušené. Samotná krajina, ktorá predstavuje autorkinu ústrednú tému, je v nich sprítomňovaná často prostredníctvom abstraktných slov, ktoré podnecujú divákovu imagináciu – krajina sa tak tvorí nanovo v jednotlivých predstavách, v ktorých nadobúda rovnako neurčitú, abstraktnú, nehmateľnú, tajomnú formu, ako v prípade autorkiných fotografií. Pri tomto procese „stávania sa“ zohráva nesmiernu úlohu zvuk.

V rámci média fotografie má uvedená dekonštrukcia inú povahu. Lucia neguje prítomnosť predmetného sveta prostredníctvom špecificky voleného výrezu, expozície, a achromatického koloritu, čím ide zámerne proti základnej funkcii fotografického média – zobrazovať. V tom spočíva konceptuálny rozmer jej formálne čistej práce. Krajina je totiž v procese fotografovania vymazávaná – autorka slúži skôr ako prostriedok, materiál, na ktorom buduje abstraktný obraz. Na súčasnú informačnú hojnosť tak autorka reaguje redukciou a úspornosťou vypovedaného. Na cirkuláciu redundantných digitálnych fotografií na sociálnych sieťach zas odmietnutím postprodukcie a voľbou analógovej fotografie. Prezentované fotografie demonštrujú radikálny posun k čistému abstraktnému obrazu. Horizont – ako fundamentálny odkaz k predmetnému svetu – sa v nich definitívne vytratil.

Závislosť analógovej fotografie a videa na fyzikálnych podmienkach našej reality vnáša do jej autorskej stratégie ďalšiu dimenziu – performačný kontext. Autorka v horskom prostredí pozbavenom sociálno-kultúrneho vplyvu často prebýva dlhé hodiny, až do chvíle, keď sa prírodné faktory (svetlo, vietor, vzduch, vlhkosť, atď.) neocitnú v správnej konštelácii. Nepredvídateľné podmienky, v ktorých sa autorka ocitá, ovplyvňujú povahu vzniku diela a obohacujú ho o performatívny rozmer. Proces zrodu fotografie je tak plnohodnotnou súčasťou diela ako celku. Zároveň je metaforou nášho ideálneho prostredia a snahy ho vytvárať, ktorá ale vždy narazí na určitú prekážku. Načrtnutú ideu podriadenosti človeka prírode autorka prenáša do koncepcie výstavy – časť expozície je viditeľná len vďaka prirodzenému dennému svetlu, v istom momente sa stávajú jednotlivé obrazy len tušené, zamlčané v prítomnosti zostávajú v divákovej predstave.

Lucia Papčová vyštudovala bakalársky stupeň na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave. Následne magisterský stupeň ukončila na Akademii der bildenden Künste vo Viedni. V súčasnosti je doktorandkou na Vysokej škole výtvarných umení. Ešte počas svojho bakalárskeho štúdia získala významné ocenenie ESSL Award VIG.